

ת"פ 20691/08/13 - מדינת ישראל נגד ארתור ניסן

בית משפט השלום באילת

08 ספטמבר 2015

ת"פ 20691-08-13 מדינת ישראל נ' ניסן

בפני כב' השופט יוסי טופף

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד איציק אלפסי ועו"ד שחר עידן

שלוחת תביעות אילת

נגד

הנאשם:

ארתור ניסן

ע"י ב"כ עו"ד אסי לויסנגוריה ציבורית

הכרעת דין

פתח דבר

1. בפתח הדברים הנני להודיע כי מצאתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולהרשיעו בעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

כתב האישום ותשובת הנאשם

2. כתב האישום שהוגש נגד הנאשם ייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") והחזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

3. בהתאם לכתב האישום, בתאריך 11.5.2013 בשעה 1:49 בקירוב, סמוך למועדון/דיסקוטק בשם "סטטוס" באילת (להלן: "המועדון"), הכה הנאשם את קונסטנטין יריומנקו (להלן: "המתלונן") במכת אגרוף בפניו. כתוצאה מכך, המתלונן נפל ארצה, נחבל בראשו ובפניו, נגרמו לו המטומה בלחי שמאל, שפשוף בקרקפת ושפשופים ביד ימין.

בנוסף, החזיק הנאשם בסכין בעלת להב הניתנת לקיבוע באורך 6 ס"מ, ובאולר שלהבה ניתנת לקיבוע באורך 3 ס"מ, וזאת במועדון ובסביבתו, מבלי שהוכיח כי החזיקם למטרה כשרה.

4. הנאשם אישר, באמצעות ב"כ, ששהה במועדון במועד המצוין בכתב האישום, אך הכחיש כי הכה מישהו. לדבריו, כל שעשה הוא להביא מכשיר טלפון נייד לאדם אחר.

עמוד 1

הנאשם אישר שהחזיק סכין ואולר במחזיק המפתחות שלו, וטען כי הם משמשים אותו לצרכי עבודתו. הנאשם הציג תג כניסה למסוף טאבה. הנאשם הכחיש כי החזיק באולר ובסכין במועדון או כי יצא עמם מביתו כדי לבצע עבירה כלשהי.

תמצית פרשת התביעה

5. מטעם התביעה נשמעו עדויות המתלונן ושני חבריו, שבילו עמו במועדון במועד האירוע.

5.1 המתלונן מסר כי ביום 11.5.2013 יצא לבלות במועדון עם מספר חברים. לדבריו, חברתו, אדלינה ברודקין (להלן: "אדלינה") שכחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה בתא השירותים, והוא ליווה אותה לשירותים. כשהגיעו לאזור השירותים, יצאו משם שלושה בחורים, ביניהם תקליטן המועדון. בחיפוש במקום לא נמצא מכשיר הטלפון. המתלונן מסר שהוא, אדלינה וחברים נוספים יצאו מהמועדון בעקבות אותם בחורים שיצאו קודם לכן מהשירותים. המתלונן ראה שמכיסו של אחד הבחורים, שלבש מכנס קצר בצבע לבן, בלט מכשיר טלפון. הם ביקשו ממנו שישב את הטלפון, אך הוא הכחיש שהוא לקח אותו. המתלונן התקרב אליו וביקש ממנו פעם נוספת להשיב את הטלפון. בתגובה לכך, אותו בחור הכה את המתלונן במכת אגרוף וכתוצאה מכך המתלונן איבד את הכרתו והתעורר מאוחר יותר בבית החולים. בהמשך עדותו מסר המתלונן כי אינו יודע בביטחון מי הכה אותו - זה שהחזיק בטלפון או חברו שעמד לצדו.

5.2 אדלינה אישרה בעדותה כי במועד האירוע, יצאה עם חברים לבלות במועדון. לדבריה, היא שכחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה בתא השירותים ולכן שבה למקום בליווי המתלונן, אך תא השירותים היה תפוס והם המתינו שיתפנה. כעבור זמן קצר, ראתה שלושה בחורים יוצאים מהשירותים, ואז חיפשה את הטלפון שלה אך הוא לא נמצא. אדלינה יצאה עם המתלונן, פחרי ואחרים אל מחוץ למועדון, בעקבות שניים משלושת הבחורים שיצאו קודם לכן מהשירותים. אדלינה מסרה כי הבחינה במכשיר הטלפון שלה בכיסו של אחד הבחורים. אולם, אותו בחור הכחיש שלקח את הטלפון ודיבר באגרסיביות. לדבריה, בחור אחר, נתן מכת אגרוף למתלונן, בעקבותיה הוא נפל ואיבד הכרתו. אדלינה תיארה את הבחור שלדבריה הכה את המתלונן, כבן 30-35, קירח עם זיפי זקן, גובהו כ-1.62, מבנה גופו מלא ויש לו כרס. לדבריה, הוא לבש חולצה קצרה בצבע חום ואחז בידו בקבוק אלכוהול. לדבריה, לאחר שהגיעו שוטרים למקום, הבחור שהחזיק במכשיר הטלפון הציע להחזיר לה, בתנאי שלא תגיד דבר. יוטעם כי בהודעותיה במשטרה, מסרה אדלינה כי האדם שהכה את המתלונן היה בחור עם זקן של 2-3 ס"מ, לבש חולצה אפורה והחזיק בידו בקבוק וודקה. ואילו את הבחור שהחזיק את הטלפון, תיארה כאדם רזה, גבוה, קירח עם קעקוע ביד ימין, והוא לבש חולצה לבנה, גינס עד הברך ונעל נעלי ספורט שחורות.

5.3 פחרי פייזיב (להלן: "פחרי"), חבר של המתלונן, מסר בעדותו כי במועד האירוע בילה במועדון עם אדלינה, המתלונן וחברים נוספים. אדלינה אמרה להם שאבד לה מכשיר הטלפון הנייד שלה, והם החלו לחפשו. בצאתם מהמועדון, אדלינה זיהתה את הטלפון בכיס מכנסיו של אחר, אשר סירב להשיבו לידיה.

לדבריו, חבר של הבחור שנצפה מחזיק בכיסו את מכשיר הטלפון, לבש חולצה אפורה, והוא זה שתקף בהמשך את המתלונן. פחרי סיפר שכתוצאה מהמכה, נפל המתלונן ארצה והוא שפך עליו מים על-מנת להעירו. בהמשך הזעיק את המשטרה. כאשר הגיעו השוטרים, ראה ששני הבחורים, זה שגנב את הטלפון וזה שהכה את המתלונן, עומדים לעזוב את המקום. פחרי סיפר לשוטרים את שראה והם עצרו את השניים.

6. בנוסף לכך, הציגה המאשימה את הראיות הבאות:

6.1 הודעת הנאשם באזהרה במשטרה מיום 11.5.2015 שעה 6:50 (ת/1), במסגרתה הכחיש שמצא או גנב טלפון או תקף אדם אחר. לדבריו, הוא נעצר שעה שעמד מחוץ למועדון ושוחח עם חבר. הנאשם ציין שהגיע למועדון עם מספר חברים ביניהם שניים שקוראים להם מישה ורעיתו של אחד מהם, סרגיי ועוד. לדבריו, כשיצא מהמועדון, ראה התקהלות סביב אדם שכוב על הרצפה, וראה שהביאו לו מים, אך הוא עצמו הסתובב והלך משם. לאחר שנעצר, הצביע עליו בחור כמי שמעורב במעשה. הנאשם מסר כי לפני שהגיע למועדון, שתה אלכוהול, אך לא היה בגילופין. הנאשם הודה שהחזיק את הסכינים בצרור המפתחות הקשור לחגורה שלו כדי לא לשכוח אותם והסביר כי הוא משתמש בהם לצורך פתיחת קרטונים בעבודתו במסוף טאבה. הנאשם אישר כי באותו היום הוא לא היה בעבודה. צוין כי הנאשם לבש חולצה אפורה, מכנס ארוך בצבע שחור ונעלי ספורט.

6.2 דו"ח פעולה שמילא השוטר יורם יאדגרי ביום 11.5.2013 בשעה 01:49 (ת/2), במסגרתו ציין כי הוא הוזעק לזירת האירוע, בעקבות קריאה שעומדים להרוג מישהו. כשהגיע למקום, פגש שוטרי משמר הגבול וקצין תורן בשם איליה. יאדגרי ציין שהוא ניגש לשני בחורים, ביניהם סרגיי גלנט, ששתו אלכוהול ושפך להם את המשקאות. בנוסף, ציין כי מספר צעירים הצביעו על בחור שלבש חולצה אפורה כמי שתקף את חברם. יאדגרי ניגש לאותו בחור, שענה לשם ארתור ניסן, ועיכבו לתחנת המשטרה בגין תקיפה. בחיפוש שנערך על גופו נמצא צרור מפתחות אליו היו מחוברים אולר באורך של כ-3 ס"מ ופלייר לדרמן שיש בו "סכין שיוצאת". צוין כי המותקף היה מאד שיכור, ראשו דימם וחבריו פינו אותו לבית החולים.

6.3 דו"ח מעצרו של הנאשם מיום 11.5.2013 בשעה 04:00 (ת/3). בדו"ח צוינה תגובת הנאשם, כך: "יצאתי מהמועדון, לא יודע מה קרה, ראיתי בחור שוכב והסכין והלדרמן זה לעבודה שלי".

6.4 דו"ח עיכובו של הנאשם מיום 11.5.2013 בשעה 02:07 (ת/4). בדו"ח צוינה תגובת הנאשם, כך: "יצאתי מהמועדון לא יודע מה קרה, ראיתי בחור שוכב". נרשם שנמצאו על גופו אולר וסכין שנמצאה בתוך "לדרמן".

6.5 תעודת חדר המיון ע"ש המתלונן מיום 11.5.2013 (ת/5), לפיה הגיע על רקע מעורבותו בקטטה במהלכה קיבל אגרוף בפנים, נפל ונחבל בראשו. המתלונן לא זכר שהתעלף, אך לדברי חברתו הוא איבד את ההכרה. על המתלונן נצפו המטומה בלחי שמאל, שפשוף בקרקפת מאחור בצד ימין ומעט שפשוף ביד ימין. המתלונן שוחרר עם המלצה למעקב אצל רופא מטפל, מנוחה ומשככי כאבים לפי הצורך.

6.6 שני הסכינים (אולרים) שנתפסו אצל הנאשם הוצגו לבית המשפט (ת/6).

תמצית פרשת ההגנה

7. מטעם ההגנה העידו הנאשם וחבר שהיה עמו במועדון:

7.1 הנאשם מסר כי ביום 11.5.2013 הגיע למועדון כדי לבלות עם חברים, ביניהם סרגיי. לדבריו, כאשר נכנס לשירותים, סיפר לו סרגיי שהוא מצא מכשיר טלפון נייד. השניים יצאו מהשירותים ונשאלו האם מצאו מכשיר טלפון, וסרגיי השיב בחיוב. לדבריו, הם יצאו אל מחוץ למועדון כדי שסרגיי יבדוק האם אכן מדובר בטלפון שאבד. לדברי הנאשם, סרגיי שוחח עם הבחורה ששאלה לגבי הטלפון ועם אנשים נוספים, ואילו הוא שב על עקבותיו וחזר למועדון. כעבור כ-5-7 דקות, יצא הנאשם מהמועדון וראה קבוצה של אנשים, ביניהם סרגיי, ובחור שכוב על הרצפה, וסבר שהוא נפל מפני שהיה שתוי. כעבור כ-20 דקות הגיעו שוטרים למקום. הנאשם הבהיר כי הוא היה במועדון כאשר המתלונן הותקף, כך שלא ראה מה קרה לו, והוא נשאר במקום ולא ברח, גם כשהגיעו השוטרים. אחד השוטרים שאל אחרים: "האם זה הוא?" בכוונתו לנאשם, משום שלבש חולצה אפורה וגינס שחור, אך הם השיבו שהם אינם זוכרים, ולמעשה לא הצביעו עליו. לטענת הנאשם, הוא לא היה היחיד בשטח שלבש חולצה אפורה. בהתייחסו לאולרים, מסר שצירף אותם לצרור המפתחות שלו, היות והם משמשים אותו בעבודתו ב"דיוטי פרי" שבמעבר טאבה, לפתיחת קרטונים של טובין. הנאשם אישר כי באותו היום לא עבד, אך מסר כי האולרים מצורפים לצרור המפתחות שלו באופן קבוע.

7.2 מיכאל ירוכין (להלן: "מיכאל"), חבר של הנאשם, מסר כי במועד האירוע, הגיע למועדון כדי לבלות עם הנאשם, סרגיי וחברים נוספים. לדבריו, הוא יצא מהמועדון כדי לעשן בזמן שהנאשם נותר במועדון עם סרגיי ויתר החברים. כעבור זמן מה, ראה שהנאשם וסרגיי יצאו מהמועדון. סרגיי נשאר מחוץ למועדון ודיבר עם בחורה ואילו הוא והנאשם שבו לתוך המועדון. מיכאל ציין כי שאל את הנאשם למתרחש והוא השיב שהם מצאו טלפון והלכו להשיבו. מיכאל מסר שהוא והנאשם ישבו במועדון ולאחר מכן יצאו יחדיו, ואז

ראה מספר אנשים מקימים אחר מהרצפה, וכולם היו "מסטולים". בהמשך הגיעו שוטרים, ולאחר שאמרו להם שמישהו תקף אחר, הם לקחו את הנאשם לתחנה. מיכאל ציין כי לא ראה את התוקף משום שהוא היה בתוך המועדון. מיכאל הוסיף, בחקירתו הנגדית, שמחוץ למועדון נכחו אנשים רבים שחלקם לבשו חולצה אפורה, וייתכן שאף לבש חולצה בצבע זהה.

המחלוקת

8. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, בהסתמך על המסכת הראייתית שהוצגה לבית המשפט. נטען כי הנאשם זוהה לפי לבושו - חולצה אפורה - ולפי תיאור התוקף כמי שעמד בסמוך לבחור שלקח את מכשיר הטלפון, כשהכוונה לסרגיי. נטען שהייתה היכרות מוקדמת עם הנאשם ולכן לא היה צורך לערוך מסדר זיהוי. נטען כי הצעירים שהצביעו על הנאשם ראו אותו במהלך האירוע, מרגע התקיפה ועד למעצרו. בנוסף התבקשה הרשעת הנאשם בעבירה של החזקת סכין, משום שהכניס למועדון בניגוד לדין ואין לתן אמון בגרסתו, לפיה החזיק בסכינים, לצרכי עבודתו, מפני שכלל לא עבד באותו היום.

9. מנגד, ההגנה עתרה לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו, משום שהמאשימה לא עמדה בנטל הוכחה הנדרש. ההגנה לא הכחישה כי הנאשם נכח במועדון במועד הנקוב בכתב האישום וכי המתלונן הותקף, אך טענה כי לא הוכח שהנאשם הוא התוקף. נטען כי הנאשם שהה בתוך המועדון בעת התקיפה, שארעה מחוץ למועדון. ההגנה טענה כי לא הייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם למתלונן, כך שהרשות החוקרת התרשלה בכך שלא ערכה מסדר זיהוי. נטען כי אף אחד מעדי התביעה לא קשר את הנאשם לתקיפה, מלבד הטענה שהוא לבש חולצה אפורה, כמו רבים אחרים שנכחו באירוע. נטען כי תיאור התוקף ע"י אדלינה, כבעל זיפי זקן, מבנה גוף מלא עם קצת כרס, לבוש חולצה אפורה, אינו תואם את חזונו של הנאשם, ואילו המתלונן מסר כי התוקף הוא הבחור שהחזיק בטלפון. נטען כי במהלך המשפט הנאשם נכח באולם הדיונים, ואף אחד מעדי התביעה לא הצביע או התייחס אליו. בנוסף לכך, ההגנה טענה למחדלי חקירה, ביניהם אי זימון עדים רלוונטיים למסירת עדות, הימנעות מחקירתו של מיכאל במשטרה, אי בדיקת מצלמות האבטחה בזירת אירוע, הימנעות מביצוע עימות בין המעורבים לבין הנאשם ואי ציון שמות השוטרים שגבו את ההודעות מעדי התביעה, דבר שמנע את זימונם למסירת עדות בנוגע לגביית ההודעות. באשר לאישום של החזקת סכין שלא כדיון, נטען כי המדובר בסכינים זעירים המשמשים את הנאשם בעבודתו.

דין והכרעה

עבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש

10. עקרון יסוד הוא במשפטנו כי לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן הוכחה אחריותו לביצועה מעבר לספק סביר (סעיף 34(א) לחוק העונשין). מידת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי אינה של ודאות מוחלטת, אך מנגד אין להסתפק בהטיית מאזן ההסתברויות, אלא נדרש שכנוע מעל ספק סביר. ספק זה מתגבש כאשר "ההסתברות לחפות, העולה מן הראיות, היא ממשית ואינה אך בגדר אפשרות רחוקה תיאורטית" (ראו: ע"פ 6359/99 **מדינת ישראל נ' קורמן**, פ"ד נד(4) 653, 661; מיכה לינדרשטראוס, **על הספק הסביר - סוגיות נבחרות** 170 (2004)).

נטל השכנוע מוטל על שכמה של המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה שלמעלה מספק סביר. חובה זו נגזרת מזכות היסוד של אדם לחופש ולהגנה על חירותו. בערך זה משתלבת חזקת החפות, העומדת לזכות הנאשם כל עוד לא הוכחה אשמתו מעבר לספק סביר. יפים לענייננו דברי השופט א' פרוקצ'יה בע"פ 6295/05 **וקנין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.2007):

"הדרישה כי הספק יהיה ספק סביר ולא ספק כלשהו היא המציבה באורח ראוי את האיזון הנדרש בין ההגנה על חירותו של אדם מפני הרשעה פלילית שלא נמצא לה די ביסוס בראיות, לבין החובה להגן על בטחון החברה מפני עבריינים הפוגעים בשלום הציבור. כשם שלצורך הרשעה נדרשת תשתית ראייתית מפלילה מוצקה, כך לשם זיכוי נדרש ספק בעל ממשות, שסבירותו עומדת במבחן המציאות, ואין הוא אך ספקולציה חסרת עיגון בהגיון ובהוויות החיים. ואכן, על הספק הסביר להיות רציני, הגיוני ובעל אחיזה מעשית במציאות. לא כל השערה או אפשרות רחוקה יקימו ספק שיש בו כדי להצדיק פטור מאחריות. נדרשת סבירות לקיומו של ספק, המשליכה על משמעותו, רצינותו ומשקלו".

ודוקו, לא די ב"ספק סתם" באשמת הנאשם, אלא יש צורך בספק ממשי, כפי שנאמר בע"פ 9216/03 **אלרז נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (ניתן ביום 16.1.2006) שהרי:

"בכל משפט פלילי, ניתן לעורר צל צלו של ספק רחוק ותיאורטי, ואם בית-המשפט יזכה את העומד לדין בכל עת שיתעורר ספק כזה, לא יוכל הוא למלא את תפקידו בהענשת עבריינים ובהרתעתם"

אכן, יכול שיוותרו סימני שאלה או "חורים ראייתיים" מסוימים לאחר עיבוד מכלול ראיות התביעה, ולעיתים לא ניתן לשחזר למלוא פרטיו את האירוע שבמוקד כתב האישום. ועדיין, אין משמעותם של אלה כי נוצר בהכרח ספק סביר באשמה. ספק סביר ספק ממשי הוא ולא די בהעלאת השערות או אפשרויות תיאורטיות גרידא.

11. אקדים לציין כי לאחר שבחנתי את מסכת הראיות שהונחה לפניי, אין בידי לקבוע, במידת הוודאות הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם הוא האדם שתקף את המתלונן וגרם לו לחבלות.

לא הוצגה לפני כל אינדיקציה לביסוס טענת התביעה לקיומה של היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המתלון וחבריו. לא היה בין הצדדים מפגש קודם עובר לאירוע ולא ניתן לומר שנוצרה היכרות קרובה בעקבות האירוע. למעשה העובדה כי אף אחד מעדי התביעה, לא נקב בשמו של הנאשם והדיפרנציאליות בתיאור הפרטים אודות זהות התוקף וחזותו, כפי שמסרו עדי התביעה, מלמדת על היעדרה של היכרות מוקדמת. בעניין זה אפנה לדברי המלומד קדמי בספרו **על הראיות** פרק 10, סימן ראשון, תש"ע-2009, בעמ' 1178, באשר לחובת הליך זיהוי:

"לעניין הוכחת זהותו של הנאשם יש להבחין: בין עד 'המכיר' את הנאשם 'היכרות מוקדמת' - פורמלית או בלתי פורמלית - ללא קשר לאירוע נשוא האישום, או היכרות 'מספקת' תולדת המגע שהיה ביניהם בהקשר לביצוע העבירה (למשל: בעקבות לכידה ומסירה למשטרה); לבין עד 'שאינו מכיר' את הנאשם מ'היכרות מוקדמת', אך הטוען כי הוא מסוגל 'לזהותו' על-פי הדמות שנחרתה בזיכרונו עקב המגע שהיה ביניהם אגב או תוך כדי ביצוע העבירה. הראשון - אינו 'מזהה' את הנאשם, אלא 'מצביע' עליו כעל מבצע העבירה; בעוד שהשני - 'מזהה' אותו כמבצע העבירה. החובה לקיים הליך זיהוי מתייחסת לאותם חשודים שלא קיימת לעניינם 'היכרות מוקדמת';..."

12. אמינותו של זיהוי נבחנת על פי שתי אמות מידה: האחת, אמינותו של העד המזהה; השנייה, מהימנות הזיהוי כשלעצמו (ע"פ 9040/05 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.12.2006); ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 15.11.2012)). אמת המידה הראשונה בוחנת את האמינות הכללית של העד המזהה ביחס לאירוע הפלילי כולו ולנסיבותיו, את נכונותו של העד לספר אמת ואת יכולתו לדייק בפרטים. אמת המידה השנייה בוחנת את מהימנותו של הזיהוי, דהיינו אם ניתן לסמוך על זיהויו של החשוד על-ידי העד, אם לאו. בחינה אחרונה זו נעשית במנותק מן הבחינה הראשונה, והיא מתמקדת, למעשה, בבחינת מהימנותו של העד בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. הטעם לבחינה של מהימנות הזיהוי בנפרד מבחינת אמינותו הכללית של העד הוא הרצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק. עמד על כך כב' השופט ח' כהן בע"פ 648/77 **קריב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2) 758, 729 (1978):

"ואולם, לעניין המהימנות, לא הרי זיהויו של הנאשם על-ידי קרבן העבירה כהרי עדותו של מה שקרה לו, אפילו נצא מן ההנחה שהצד השווה שבהם הוא מהימנות המזהה והעד כדובר אמת. מהימנותו כדובר אמת מטביעה הן על עדות הזיהוי והן על עדות המעשה חותם של אמת סובייקטיבית; אך עד שיוכל בית-משפט, על-ידי שיסמוך ידו על אמת זו, להפכה לאמת אובייקטיבית (כביכול), צריך הוא להיות סמוך ובטוח תחילה שהעד, בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת היא, לא טעה, לא מתוך היסס-הדעת ולא מתוך מגבלות הזכרון האנושי ולא מתוך השפעות חיצוניות או תת-הכרתיות. כשהמדובר הוא בסיפור מעשה מפי עד-דובר-אמת, והסיפור הוא הגיוני וסביר, אין מקום, בדרך-כלל, לחשוש מטעויות מעין אלו; שאם לא תאמר כן, לא יהיה סוף לחיטוטים ולפלפולים פסיכולוגיים, וכל שיטת הראיות שלנו סופה להתמוטט. ואילו בזיהוי הנאשם על-ידי קרבן העבירה, כשאין ראייה אחרת הקושרת את הנאשם לעבירה, יש, בדרך-כלל, לחשוש מטעויות מעין אלו - לא משום שלעניין זה נפגמה כהוא-זה מהימנותו של המזהה כדובר אמת, אלא אף-על-פי שלא נפגמה

כלל. לפי מה שכתוב בספרים, הרי רובם ככולם של הזיהויים המוטעים שהביאו לידי הרשעתם של חפים מפשע, נעשו בתום-לב על-ידי עדי אמת: רק משום שהיו מהימנים על השופטים או המושבעים, האמינו להם גם לענין הזיהויים. חייבים אנו ללמוד את הלקח הפשוט ממשגים אשר כאלה שכבר נחשפו ונחקרו דיים - והוא שלענין זיהויו של הנאשם בידי קרבן העבירה, במהימנות המזהה לא סגי. ואולם אין צריך לומר שגם לענין זיהויו זה תנאי בל יעבור הוא, כנקודת מוצא, שהמזהה יהא מהימן על בית-המשפט כדובר אמת".

מהימנות הזיהוי היא, כאמור, בחינת מהימנותו של העד המזהה בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. כאשר אין חשש שהעד המזהה משקר ביודעין, מתמקדת בחינתה של אמת מידה זו ביכולת הזכירה של העד המזהה וביכולתו להוציא מידע זה אשר אצר בזיכרונו מן הכוח אל הפועל. לפיכך, נעשית בחינה זו בשני רבדים: ברובד הראשון נבחנת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולזהותו בפועל. הבחינה בכל רובד בנפרד היא משמעותית, שכן אף אם הוטבעה דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד המזהה באופן מיטבי, אין פירושו של דבר כי שחזור המידע לאחר מכן הוא עניין של מה בכך. שחזור המידע, ובעיקר היכולת לזהות על פיו את מבצע העבירה, הוא פונקציה לא רק של הטבעת הדמות בזיכרונו של העד, כי אם גם של נסיבות הזיהוי עצמו.

לצורך בחינת יכולתו של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים, ובפרט את חזותו של מבצע העבירה נבחנות הנסיבות שאפפו את הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד, ביניהן משך הזמן שהעד ראה את מבצע העבירה במהלך האירוע או לפניו, התנאים בהם ראה העד את מבצע העבירה (מרחק, זווית ראייה, תנאי תאורה וכו').

לאחר מכן, בשלב השני, נבחנת יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולבצע את הזיהוי בפועל. לצורך כך, נבחנים פרק הזמן שחלף ממועד הטבעת דמותו של מבצע העבירה בזיכרונו של העד המזהה ועד למועד הזיהוי בפועל, התנאים הפיזיים ששררו בעת הזיהוי (כגון המרחק בין העד המזהה למזהה, מצב התאורה, משך החשיפה של העד המזהה לפניו של המזהה, האם היה זה מסדר חי או מסדר תמונות ועוד) והן ההשפעות השונות שעשויות להיות לזיהוי עצמו ולמסגרת שבה נערך על מצבו הנפשי-סובייקטיבי של העד המזהה, ומכאן גם על כושרו לזהות את מבצע העבירה. באשר להשפעות השונות האפשריות, יש לתת את הדעת לציפייה של העד לפגוש במבצע העבירה, אשר עלולה לערפל את כושר השיפוט שלו ולהובילו לזהות זיהוי שגוי, רצונו של העד להגיע למבצע העבירה, אשר עלול להובילו לזהות את המזהה על פי דמיון יחסי בלבד למבצע העבירה; הקונטקסט שבו מתבצע הזיהוי ואשר עלול להוביל לזיהוי של אדם בשל ה"תפאורה" שבה הוא מופיע לנגד עיניו של העד המזהה; רמזים שונים שעלולים להינתן לעד, אפילו מבלי משים; הלחץ והחשש המלווים את העד המזהה בשל המפגש הצפוי עם מבצע העבירה; וכן מידת הביטחון של העד המזהה בזיהויו.

קיימים יחסי גומלין בין שני הרבדים. ככל שדמותו של מבצע העבירה הוטבעה בזיכרונו של העד המזהה באופן משמעותי, יידרש, על דרך הכלל, רף נמוך יותר, אם כי ודאי לא נמוך מדי, בבחינת הנסיבות שאפפו את הזיהוי

בפועל. כך למשל, זיהוי מרחוק של אדם מוכר היטב, מהימן יותר מזיהוי של אדם שדמותו נחקקה בזיכרוננו של העד המזהה אך לאחר מפגש חד-פעמי חטוף, גם אם הזיהוי בוצע מאותו מרחק.

13. במקרה דנא, שלושת עדי התביעה, המתלון ושני חבריו, מסרו את גרסתם בבית המשפט, במהלכה התייחסו לזיהוי האדם שתקף את המתלון. אטעים כי בכל הנוגע לשאלת אמינות עדותם בנוגע לעצם התרחשות האירוע, מצאתי את עדויות כל שלושת עדי התביעה מהימנות לחלוטין והן נתמכו בראיות נוספות, כגון דו"ח הפעולה של השוטף יורם יאדגרי (ת/2) ותעודת חדר המיון ע"ש המתלון, שכללה תיאור החבלות שעל גופו (ת/5). אי לכך, הנני קובע, כממצא עובדתי, שמדובר באירוע אמיתי שהתרחש בעולם המציאות, במהלכו הותקף המתלון ונגרמו לו חבלות.

14. ברם, לגבי שאלת אמינות הזיהוי, הן בבחינת יכולתם של העדים להטביע בזיכרונם את חזותו של מבצע העבירה, תיאורו ופרטי לבושו; והן בבחינת יכולתם לשחזר את הפרטים הנדרשים לצורך זיהוי, לא שוכנעתי כי זיהוי של הנאשם, כמי שתקף את המתלון, הוא זיהוי מספיק לצורך הרשעתו בדין.

יוזכר כי הלכה פסוקה היא כי העד המזהה יכול להימצא אמין ועדיין תוטל בספק אמינות הזיהוי שביצע. אמינות הזיהוי נמדדת מהאספקלריה הרחבה של רמת ההוגנות של ההליך הפלילי בדרך של תיעוד החקירה כדבעי, מידת השמירה על זכויות החשוד, אופיים ומהותם של מחדלי החקירה וכן באם הזיהוי הוא ראייה יחידה, או לא. בדיקת אמינות הזיהוי מאספקלריה הרחבה הנ"ל מטרתה לצמצם אפשרויות של טעויות בזיהוי, גם אם נעשו בתום לב (ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 935, 943; ע"פ 2331/08 קסטרו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.4.2009) פסקה 29 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל).

15. ודוקו, המתלון מסר שמי שתקף אותו הוא זה שהחזיק ברשותו את הטלפון, שאבד לחברתו אדלינה. כך מסר: **"אני התקרבותי אליו ואמרתי לו: 'תחזיר לנו את הטלפון בלי משטרה ובלי כלום' וזהו וקיבלתי מכה. הוא הדביק לי מכה".** לשאלה: **"מי הדביק לך את המכה?"**, השיב: **"הבחור הזה זה שדיברתי איתו. זה שלקח את הטלפון...."** (עמ' 19 לפרוט'). המתלון תיאר את המכה כך: **"... היה עם שורטים קצרים לבנים ובלט לו מהכיס מכשיר טלפון...."** בהמשך עדותו הראשית, הודה המתלון, בהגינותו הרבה, כך: **"לשאלה מי הביא לי סטירה (העד מסמן עם היד מכת אגרוף ביד ימין) אני משיב שאני לא יודע מי. זה היה אחד משניהם כי הייתי רק אני והזה שהיה מולי ועוד אחד שהיה בצד ולא היו מסביב עוד אנשים חוץ מהחברים שלי"** (עמ' 20 לפרוט').

לעומתו, אדלינה מסרה בעדותה שהבחור שהחזיק בטלפון לא הכה את המתלון, אלא בחור אחר שהיה במקום. לפי התיאור של אדלינה, האדם שהכה את המתלון נישא לגובה הדומה לגובהה (כ- 1.62 מ'), נראה כבן 30-35 שנה, מבנה גופו מלא, יש לו כרס, ראשו קרח, זיפי זקן על פניו, והוא לבש חולצה קצרה בצבע חום. ואילו, כך לפי עדותה, הבחור האחר לבש חולצה לבנה (עמ' 17 לפרוט').

לצד זאת, החבר הנוסף, פחרי, מסר בעדותו שהאדם שתקף את המתלונן הוא חברו של מי שהחזיק ברשותו את הטלפון, וכל תיאורו התמצה בצבעה האפור של חולצתו. וכך העיד: **"...הם היו שני אנשים. מי שלקח את הטלפון ולידו היה חבר בחולצה אפורה והחבר שלו נתן אגרוף לחבר שלי"** (עמ' 11 לפרוט').

16. הנה כן, שלושת העדים מסרו גרסאות שונות זו מזו, שאין מלמדות על זהותו של התוקף ברמת הוודאות הנדרשת. המתלונן מסר שמי שתקף אותו הוא הבחור שהחזיק באמתחתו את הטלפון של אדלינה והוא לבש מכנס לבן קצר, ובהמשך עדותו אישר שאינו יודע מי תקף אותו. ואילו אדלינה ופחרי מסרו כי התוקף היה דווקא חברו של זה שהחזיק את הטלפון. פחרי ביקש לזהות את התוקף על פי הצבע האפור של חולצתו, בעוד שאדלינה מסרה שהתוקף לבש חולצה בצבע חום ואילו חברו לבש חולצה לבנה. אציין כי פרטים בתיאורו את התוקף, בעיקר בכל הנוגע לממדי גופו, לא הלמו את מראהו של הנאשם שהובא לפניי.

17. בעניין זה יש לציין כי מיכאל, חברו של הנאשם, מסר בעדותו, מבלי שדבריו נסתרו, כי בזירת האירוע היו אנשים רבים, ביניהם כאלה שלבשו חולצה אפורה, והוסיף כי יתכן והוא עצמו לבש חולצה אפורה. אציין כי גם אם מיכאל לא דיין בפרטי לבושו שלו, מקובלת עלי לחלוטין הטענה כי "חולצה אפורה" אינה פריט לבוש ייחודי או חריג, שיש בו כשלעצמו, ללא פרט מזהה נוסף, כדי לבסס זיהוי אדם כמבצע עבירה.

18. לא נעלם מעיני האמור בדו"ח פעולה שמילא השוטר יאדגרי במועד האירוע (ת/2), במסגרתו ציין כי מספר צעירים הצביעו על הנאשם שלבש חולצה אפורה כמי שתקף את חברם. הגם שההגנה ויתרה על העדת השוטר יאדגרי, סבורני כי אין בדו"ח הפעולה מסה ראייתית מספקת להשתתת זיהוי של הנאשם כמבצע העבירה. צא וראה, לא נמסר מי הם אותם צעירים שהצביעו על הנאשם כמי שביצע את העבירה, למעט בחורה אחת בשם אינגריד, שמסיבות לא ידועות, לא נכללה ברשימת עדי התביעה וגרסתה לא נשמעה.

19. בנסיבות דנן, שעה שבידי המשטרה תיאור כללי ביותר של אותו תוקף, המתבסס בעיקר על צבע חולצתו, ובהעדר היכרות מוקדמת עם מי שנחשד לתוקף, הרי שבהתאם להלכה המשפטית הנוהגת, היה על הרשות החוקרת לערוך מסדר זיהוי חי, בו ייטלו חלק מלבדו, גם שבעה אנשים נוספים, בעלי חזות דומה ככל שניתן לחזותו. למצער, ככל שהנסיבות היו מצדיקות זאת, היה על הרשות החוקרת לערוך מסדר זיהוי תמונות, הכולל גם הוא שמונה תמונות לפחות ולהקפיד כי התמונות הנוספות תהיינה בעלות חזות דומה, ככל האפשר לתמונתו. תנאים אלה ואחרים הנוגעים לאופן עריכת מסדר הזיהוי, נקבעו ולא בכדי, על מנת להעמיד, בפני המזהה את יכולת הבחירה בין חלופות שונות דומות ולהבטיח פיקוח ראוי ותיעוד מדוקדק, של מסדר הזיהוי (ע"פ 5249/01 עזרא מזרחי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.12.2002)).

לגבי תוצאותיו של מחדל חקירה בדבר אי עריכת מסדר זיהוי, עת שפעולה זו הייתה פעולה מתבקשת לאור מצב הראיות בתיק, המוביל לזיכוי, ראו פסיקת כב' השופט דנציגר בע"פ 6921/09 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.09.2010), בפסקאות 18-21.

20. בנוסף לכך, מקובלות עלי טענות הסנגור, עו"ד אסף לוי, בנוגע למחדלי חקירה, אשר היה בהם כדי גרימת נזק ראייתי ופגיעה ממשית בהגנת הנאשם. כך למשל, התעלמות לא מוסברת מעדים רלוונטיים, אשר נכחו בזירת האירוע, ביניהם מי שנטל לכאורה את הטלפון של אדלינה ועד ההגנה מיכאל ירוכין; כמו כן, היה מקום לכאורה לבצע עימותים בין הנאשם לבין המתלונן ועדי ראיה נוספים מטעם שני הצדדים; עוד היה מקום לזמן לעדות את המאבטחים ששהו במקום וצפו במתרחש, כך לפי עדותה של אדלינה.

הנה כי כן, דומני כי מיצוי פעולות חקירה נוספות שהיו בנמצא עשוי היה להניב ראיות נוספות, שהיה בהן כדי לשפוך אור נוסף על זהות האדם שתקף את המתלונן, ובדרך זו לסייע לתביעה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש ממנה אודות האדם שתקף את המתלונן וחבל בו.

21. הנאשם מסר בעדותו כי שהה בתוך המועדון בעת תקיפת המתלונן, ורק לאחר שיצא אל מחוץ למועדון ראה אדם שכוב על הארץ וסביבו קבוצת אנשים, והוא סבר שמדובר בשיכור (עמ' 26 ו-29 לפרוט'). עדות זו לא רק שלא נסתרה, אלא קיבלה חיזוק בעדותו של מיכאל, אשר מסר גרסה דומה. עוד נתתי דעתי כי לאחר התקיפה לא נראה הנאשם כמי שמנסה להימלט מהמקום, כפי שניתן לצפות מהאדם שאך ביצע עבירת תקיפה שכזו.

22. מכל המקובץ, הגם שאין חולק כי הנאשם לבש באותו הערב חולצה אפורה ומכנס ארוך בצבע שחור, הרי שמכלול הראיות והעדויות אינן מצביעות על זהות ברורה של האדם, תיאורו ופרטי לבושו, על בסיסם ניתן לזהות את זה שהכה את המתלונן. במילים אחרות, המאשימה לא הוכיחה שלנאשם יש "בלעדיות" על הראיות הנסיבתיות, הדלות כשלעצמן, כפי שהוצגו בבית המשפט.

אשר על כן, המשקל המצטבר של כל הנימוקים שהובאו לעיל, מובילני למסקנה שיש לייחס משקל נמוך לאמינות הזיהוי של הנאשם על ידי המתלונן וחבריו, דבר שיוצר ספק סביר שמחייב לזכות את הנאשם מביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

החזקת סכין למטרה לא כשרה

23. סעיף 186 לחוק העונשין קובע:

"(א) המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים.

(ב) לענין סעיף זה, חזקה היא כי החזקת אולר הנה למטרה כשרה. החזקה לפי סעיף קטן זה לא תחול על החזקת אולר במוסדות חינוך או במקומות אחרים, הכל כמפורט בתוספת השניה, או בסמוך אליהם.

(ג) ..."

24. האיסור הפלילי שעבירה זו נועד לסייע במיגור התופעה השלילית שהביאה עמה "תת תרבות הסכין", לפיה **"צעירים נושאים עימם סכינים למיניהן, משל המדובר היה בפריט לבוש הכרחי כממחטה או כדבר אחר שאדם נושא בכיסו כמפתח או כמכשיר טלפון נייד"** (ע"פ 9133/04 דוד גורדון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.12.2004)).

25. היסוד העובדתי מתמצה בהחזקת הסכין, ואין דרישת הוכחה כי נעשה שימוש פסול בסכין, או כל שימוש אחר. איסור זה נועד להקטין את הסיכוי לשליפת סכין מכיס בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה.

סעיף 34כד לחוק העונשין מגדיר את המושג **"החזקה"**, באופן הבא: **"שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד;"**

26. היסוד הנסיבתי דורש נוכחות של **"סכין"** או **"אולר"**, לפי הגדרתם בסעיף 184 לחוק העונשין:

**"סכין" - כלי בעל להב או כלי אחר שסוגל לדקור או לחתוך;
"אולר" - סכין מתקפלת שאורך להבה אינו עולה על עשרה סנטימטרים ושלא ניתן להפכה, בעזרת קפיץ או באמצעי אחר, לסכין שלהבה קבוע;"**

הגדרות אלו נועדו לצמצם את טווח המקרים שבהם יורשע אדם המחזיק בחפץ תמים, בעל מאפיינים של סכין. בסעיף 186(ב) לחוק העונשין נקבעה חזקה לפיה החזקת אולר הינה למטרה כשרה, כאשר המחוקק החריג מן הסעיף החזקה של אולר במוסדות שונים, שנמנו בתוספת השנייה לחוק, ובכללם מוסדות חינוך, בתי אוכל, מועדון או דיסקוטק, מקומות שבהם נערכים משחקי מזל, מגרשי ספורט, מקומות שבהם נערכים מופעי תרבות ועוד.

בנוסף לכך, נדרשת נסיבה בדבר ה"מקום", כך שהחזקת הסכין תעשה מחוץ לתחום ביתו או חצריו של מבצע העבירה.

27. בבחינת היסוד הנפשי יש לומר כי מדובר בעבירה התנהגותית, שאין בהגדרתה דרישה של "כוונה". ככל עבירה התנהגותית של מחשבה פלילית, כהגדרתה בסעיף 20(א) לחוק העונשין, היסוד הנפשי הנדרש לקיומה הינו מודעות לטיב המעשה (ההחזקה) ולקיום הנסיבות (היות ה"דבר" המוחזק סכין). על המודעות להיות קיימת בעת עשיית המעשה (ראו: י' קדמי, **"על הדין בפלילים, חוק העונשין"**, תשס"ו-2006, חלק שלישי, בעמ' 1516, 1520). המודעות תוארה על ידי הנשיא שמגר כ"יסוד הדומיננטי של המחשבה הפלילית" (ע"פ 172/88 **מרדכי וענונו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 266).

אחת הדרכים המקובלות להוכחת היסוד הנפשי מצויה בחזקת המודעות הכללית, אשר משמעותה כי אדם מודע, בדרך כלל, למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי, קיום נסיבותיה, וכשמדובר בעבירה תוצאתית גם מודעות לאפשרות גרימת התוצאות הטבעיות העשויות לצמוח ממנה. זוהי חזקה עובדתית שאינה מוחלטת ואשר מוסקת מן הנסיבות הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, וכדי להפריכה די בכך שהנאשם יעורר ספק סביר (ע"פ 2832/10 אלמוג בוחבוט נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.9.2011); ע"פ 9815/07 אליהו רון נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.11.2008)).

28. הגנה טובה לעבירה של החזקת סכין הינה ההוכחה שהנאשם החזיק את הסכין למטרה כשרה ואין הוא יוצא ידי חובתו אלא אם הוכיח טענה זו במידה של עמידה במאזן ההסתברויות. על הנאשם להוכיח אם כן כי החזקת הסכין או האגרופן במקום אסור, הייתה למטרה כשרה, קרי "שלא לצרכי ביצוע עבירה (אחרת) כלשהי". קיימת גם גישה הדורשת מהנאשם שיוכיח כי החזיק את הסכין או האגרופן במקום אסור בתום לב ולמטרה ראויה המצדיקה את החזקתה על אף האיסור (ראו: רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.12.2009); י. קדמי, **על הדין בפלילים, חוק העונשין, הדין בראי הפסיקה**, חלק רביעי, מהדורה מעודכנת תשס"ו-2006, עמ' 2106).

29. הוכח במקרה שלפניי, ולמעשה כלל לא הוכחש, כי הנאשם החזיק בשליטתו, על גופו, שני סכינים (אולרים), במהלך שהותו במועדון.

הגעתי למסקנה כי מדובר בשני אולרים, שסכיניהם מתקפלים; אורך הלהבה של אחד מהם הינו כ-3 ס"מ ושל השני כ-6 ס"מ, ולא ניתן להפכם בעזרת קפיץ או באמצעי אחר, לסכין שלהבה קבוע.

ברם, בנסיבות דנא, אין נפקא מינה לכך שעסקינן באולרים, בשל העדר תחולה לחזקה כי הנאשם החזיקם למטרה כשרה, היות והחזיקם במועדון דיסקוטק, ובסמוך לו (ראו התוספת השנייה לחוק העונשין).

שוכנעתי כי הנאשם היה מודע היטב להחזקת האולרים על גופו מחוץ לביתו ולחצריו, בעת ששהה במועדון במהלך אותו הלילה. הנאשם מסר בהודעתו במשטרה, כשנשאל מדוע החזיק בסכינים בעת הבילוי במועדון, כך: **"זה תלוי כל הזמן בשביל לא לשכוח אני לא מוריד אותם..."**. הנאשם אישר שהסכינים היו מחוברים לצרור המפתחות שהחזיק בכיסו (ת/1).

30. הנאשם טען להגנתו כהאי לשנא: **"האולר היה מצורף לצרור המפתחות של מעבר טאבה. אני עובד בדיוטי פרי של מעבר טאבה. במסגרת עבודתי אני פותח קרטונים, אנו מקבלים סחורה והאולר הקטן סייע לי כי אני לא יכול לפתוח קרטונים עם הידיים"** (עמ' 27 לפרוט).

לא שוכנעתי כי הנאשם ביסס "מטרה כשרה" להחזקת האולרים בכיסו במהלך שהותו במועדון באותו הלילה.

ודוק, הנאשם טען שהוא נעזר ב"אולר הקטן", במהלך עבודתו במסוף טאבה, לצורך פתיחת קרטונים, ולא נשמע כל הסבר לצורך בהחזקת האולר הנוסף שלהבו 6 ס"מ או טעם בהחזקת שני האולרים יחדיו. לא נשמע כל הסבר מדוע נושא הנאשם אולרים אלו בעת בילוי לילי במועדון דיסקוטק באילת. יתר על כן, הנאשם אישר בעדותו כי באותו היום הוא לא עבד. לכן, לא תעמוד לו האמתלה כי האולרים "נשכחו" בכיסו לאחר שסיים את יום עבודתו.

הנאשם לא טרח להביא עדים מטעמו להוכחת הצורך בשימוש באולרים לצרכי עבודתו ולא נימק מדוע כלי עבודה מסוג זה, ככל שנועדו לשמשו לצרכי עבודתו, לא הושארו אחר כבוד במקום העבודה. בכך לא עלה בידי הנאשם להרים את נטל ההוכחה הנדרש, ברף של הטיית מאזן ההסתברויות, לביסוס מטרה כשרה להחזקת האולרים במועדון במהלך הלילה.

31. יתר על כן, סבורני כי אף אם האולרים שימשו את הנאשם לצרכי עבודתו, לא הייתה הצדקה לשאתם על גופו במועדון דיסקוטק הומה אדם בשעת לילה. כאמור תכליתה של הוראת סעיף 186 לחוק העונשין הינה מניעתית והיא נועדה לאסור על אזרחים לשאת על גופם נשק קר מחוץ לבתיהם כדבר שבשגרה. קבלת הסבר לפיו האולרים הוצמדו למחזיק המפתחות משיקולי נוחות, כטענת הנאשם, תחטיא לתכליות הדין הפלילי, לרבות זו של העבירה הספציפית, שאחרת די בהצמדת סכין לצרור מפתחות "משיקולי נוחות", כדי לצאת מתחולת אפשרות מניעת שימוש אסור ומסוכן בסכין. דומני כי אין צורך להכביר מילים כי נשיאת סכין ברשות הרבים יכולה להביא לידי שימוש בסכין כנשק למטרת אלימות, בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'קוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים.

32. לאור המקובץ, שוכנעתי כי התגבשו כל יסודות העבירה של החזקת סכין שלא כדין, ולא נשמעה מהנאשם טענת הגנה טובה.

סוף דבר

33. אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, ומרשיעו בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ה, 08 ספטמבר 2015.